

Юлія Іванівна Потоцька

кандидат філософських наук,

доцент кафедри міжнародних відносин, політичних наук і практичної філософії

Харківського національного економічного університету імені С. Кузнеця

проспект Науки, 9А, м. Харків, 61166, Україна,

<https://orcid.org/0000-0002-3511-1187>

СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН «НОВОЇ ЩИРОСТІ»

Наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. маніфестуються нові культурні парадигми, зокрема, метамодернізм і «нова щирість». Оцінки останньої неоднозначні: одні бачать у ній панівний настрій сучасної епохи, інші – лише маркетингову або художню стратегію.

Автор вважає, що соціокультурний потенціал постмодерної іронії не вичерпаний. В інформаційному суспільстві іронія є антирепресивним механізмом, виконує функцію конституювання особистого простору в маніпулятивному середовищі, тому знецінювати її передчасно та навіть небезпечно.

Іронія народжується розчаруванням та уживається із чуттєвістю і романтизмом. Насправді, Т. Вермюлен і Р. ван ден Аккер, характеризуючи метамодернізм як поєднання іронії та щирості, лише зафіксували черговий неоромантичний поворот у мистецтві.

Адепти різних варіантів постмодернізму посилаються на об'єктивні соціально-економічні та технологічні фактори, що зумовили трансформацію культури. До них відносять цифрову революцію, глобалізацію та перемогу консьюмеризму, глобальні ризики і катастрофи. Проте сумнівно, що поглибленню духовного життя та його щирому прояву сприяють комерціалізація та страх.

Соціокультурному персонажу цифрової епохи дійсно притаманні спонтанність та ентузіазм. Якщо іронія – прагнення до незалежності, «нова щирість» – якість залежного. На відміну від іроніка, «новий щирий» не уникає вибору, але говорити про відродження екзистенції можна лише, якщо не помічати маніпулятивних впливів на нього. Незважаючи на аутичність, яку атрибуують новому персонажу, він є колективістом, який активно долучається до проектів не тільки у віртуальному просторі, але і в реальному житті. Культура спільного споживання та комунікація у соціальних мережах привчає його до «довіри до сторонніх». «Новий щирий» споживає будь-який продукт мас-культури, апропріює будь-які ідеї. На противагу іроніку інфантильний і неосвічений, він не соромиться цього, у тому числі, через те, що не самотній у своїх захопленнях.

Разом з тим ефектом соціокультурного контексту, який знецінює пряме висловлювання, стає метаіронія. Вона виникає з атмосфери тотальної заангажованості, демонстративності, стандартності, яка не засвідчує щирості. В результаті, крім або замість звинувачень у банальності та наївності, які спочатку передбачали адепти «нової щирості», вона викликає закиди у продуманості та цинізмі.

Ключові слова: **нова щирість, іронія, метаіронія, постмодернізм, метамодернізм.**

Як цитувати: Потоцька, Ю. (2022). Соціально-культурний феномен «нової щирості». *Вісник Харківського національного університету імені В.Н.Каразіна, серія «Теорія культури і філософія науки», (65), 6-12.* <https://doi.org/10.26565/2306-6687-2022-65-01>

In cites: Pototska, Y. (2022). Social and cultural phenomenon of «new sincerity» *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University, Series "The Theory of Culture and Philosophy of Science", (65), 6-12.* <https://doi.org/10.26565/2306-6687-2022-65-01> [In Ukrainian]

Наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. постмодернізм та його домінуюча іронічна установка стають об'єктом критики. Їм протиставляються, зокрема, концепції метамодернізму та «нової щирості», змістовність та обґрунтованість яких, у свою чергу, нерідко викликають скептичне ставлення. «Нова щирість» іноді кваліфікується виключно як маркетингова стратегія, штучний художній прийом, медійний феномен [Фрідлянд, 2020]. Проте в очах численних адептів вона стає визначенням настрою сучасної культури. Інтерес до метамодерну серед вітчизняних дослідників

зростає [Мірошниченко, 2017; Гребенюк, 2018; Petrova, 2020; Оніщенко, 2021; Гайдук, 2021; Бандровська, 2021; Гуменюк, 2021]. Актуальним є розгляд феномену «нової щирості» у порівнянні з постмодерністською іронією, виявлення його соціально-культурного потенціалу та підстав для критики.

Говорячи про іронію, слід зазначити, що у культурі інформаційного суспільства вона виконує функцію антирепресивного захисного механізму, встановлюючи необхідну дистанцію між індивідом та навколишнім маніпулятивним середовищем. Іронія дозволяє відсторонитися від того, що нав'язується, відмовитись від самого вибору. З іронічного погляду реальність позбавляється свого статусу і, отже, менш давить. У амбівалентному іронічному висловлюванні, що містить у собі неявний протилежний сенс, відбувається вислизання від прямого судження.

Ще в античній думці іронія служила захисту особистості. В епоху постмодерну вона стала способом конститування особистого простору в умовах деінтеріоризації духовного життя. Іронік тяжіє до закритості, хоча територія, що огорожується, є рухливою і постійно потребує відновлення. Як персонаж постмодерну іронік не є нігілістом і руйнівником, у ньому немає фанатизму. Будучи всеїдним, він використовує все як матеріал або відправну точку для самоконструювання. Іронік знає, що заперечення все одно призвело б до повторення, а ось твердження веде до відмінності та вислизання. Він рухається по дотичній до дійсності та залишається невловимим.

Іронічна відчуженість викликана навченістю. Це позиція людини, обтяженої минулим, котра володіє (пост)знанням. У постмодернізмі зафіксовано «смерть Бога», «крах метанарацій», «кінець історії». У ньому осмислюється та переробляється культурна спадщина, яка є в широкому доступі та постійно нагадує про те, що все вже було. Розсіюються ілюзії щодо новизни того, що створюється, та можливості якісного розвитку. Претензії на унікальність індивіда та здатність безпосереднього та адекватного самовираження здаються сумнівними. Все виглядає копіями копій, симуляцією.

Іронічна маска потрібна тому, хто відчуває розчарування та гіркоту від того, в якому світі він перебуває і який він сам. Це маркер таємного життя, прихованих рухів у людині. Загадковість і закритість більшою мірою свідчить про серйозність, ніж прагнення до демонстративності. Не дивно, що іронія уживається із чуттєвістю, архетиповістю та міфом. Наприклад, навіть побіжний погляд на пізньо- і пострадянську культуру епохи краху метанарацій може помітити, що іронія чудово поєднується з неоромантизмом (рок- поезія), новою релігійністю. Власне, ідеологи метамодернізму Т. Вермеулен та Р. ван ден Аккер і розуміють його як поєднання іронії та щирості, яке виявилось, зокрема, у (черговому) неоромантичному повороті початку ХХІ ст., коли митці починають бачити, що можна бути одночасно відчуженим і серйозним, насмішкуватим і щирим [Vermeulen, 2010, p. 2].

Проте з часом у культурі накопичується втома від домінування іронічної установки, і в ній бачать «негативність» (сперечання, яке не торкається змістовності), апатію, нестабільність, поверховість, неприйняття всерйоз себе та світу. Відповідно, оголошується запит на нові щирість і серйозність, а також неоромантизм, неореалізм, неоконсерватизм. Назріває потреба у переконаності, сповідальності, прямому висловлюванні. Відчувається необхідність подолання кризи новизни та реабілітації творчої здібності людини.

Початок ХХІ ст. відзначено маніфестуванням «смерті постмодернізму» [Kirby, 2006; Binney, 2015] та народження нової культурної парадигми: альтермодернізму [Bourriaud, 2009], псевдо-, діджімодернізму [Kirby, 2006, 2009], метамодернізму, про який йшлося вище [Vermeulen, 2010, 2015; Turner, 2011]. Їхні адепти посилаються на об'єктивні соціально-економічні та технологічні процеси, що лежать в основі трансформації культури. До них відносять цифрову революцію, глобалізацію та перемогу консьюмеризму. Важливу роль відводять новим викликам, ризикам і катастрофам, що вже відбулися, після яких культура не може і не повинна залишатися незмінною. Військові конфлікти, терористичні атаки, порушення в еко- та фінансовій системах викликають тривогу та жорстко повертають до дійсності та серйозності.

Разом з тим багато характеристик нової культурної ситуації досить легко знайти у попередньому періоді. Наприклад, коли А. Кірбі бачить спорідненість між псевдомодернізмом та середньовіччям, «констатує» смерть автора, зазначає беззмістовність комунікації, у цьому немає жодної новини. Все це риси та проблеми постмодерну, які лише

посилюються. Підстав для їх подолання немає: маніпулятивні технології розвиваються, якість інформації, на відміну від кількості, не зростає. До того ж чи сприяє поглибленню духовного життя та його щирому прояву самореклама, тотальна комерціалізація та страх?

Критики постмодернізму найчастіше не вважають за можливе повністю подолати іронічну установку, що переважає в культурі. Передбачається лише уникати цинізму та поєднувати іронію зі щирістю [Morgan, 2014]. Належачи культурному простору, в якому не залишилося нескромних ідей та ідеалів, не можна повною мірою відновити втрачену безпосередність і здатність вірити. Крім того, відмова від іронії унеможлиблює функціонування інтелекту. Тому в метамодернізмі умовою існування «нової щирості» вважається «осциляція» та «метаксис» (перебування одночасно скрізь і ніде, між протилежними полюсами, які не можна остаточно об'єднати). Індивід періодично залучений до ситуацій, відносин, сценаріїв, але періодично повертається до сумніву.

З цього приводу Л. Тернер пише: «Ми пропонуємо прагматичний романтизм, вільний від ідеологічного кріплення. Таким чином, метамодернізм означає рухливий стан між і за межами: іронії та щирості, наївності та розуміння, релятивізму та істинності, оптимізму та сумніву ...» [Turner, 2011]. Стверджується, що у процесі цього коливання здійснюється рух уперед, але «у погоні за безліччю несумірних горизонтів, що вислизують» [Turner, 2011]. До речі, це знову повертає до постмодерністського плюралізму та різноматичності. А на думку Т. Вермеулена і Р. ван ден Аккера, у метамодерні відбувається рух до мети, ніби вона дійсно існує [Vermeulen, 2010, p. 5]. У цьому свідомому самообмані зближуються іронія та ентузіазм.

Більш категорично висловлюється щодо іронізму А. Кірбі. Він вважає, що іронія – це доля минулого, прийом, який більше не працює. Наприклад, інтелектуал за умов глобального ринку та панування споживацтва сам стає актором ринку послуг. Він не може виглядати адекватно в позиції іроніка і переконувати аудиторію у тому, що світ залишається плюралістичним [Kirby, 2006].

Згідно із спостереженнями А. Кірбі, постмодерністські іронія, знання, гра змінюються фанатизмом, невіглаством і тривогою. Технічна обізнаність поєднується із середньовічним варварством та інфантилізмом, цитування змінюється апропріацією, шизофренія – аутизмом [Kirby, 2006]. А. Кірбі підкреслює, що індивід не просто перебуває під впливом інформації, він активно залучається до її створення і поширення. Реципієнт не лише дивиться чи слухає, а впливає на кінцевий результат і долю того чи іншого проекту. Для дійової особи реальність процесу є очевидною, тому іронічної відчуженості тут немає, а є чуттєвість.

На думку Д. Ф. Уоллеса, іронія втратила значення як зброя контр-культури: її привласнено ЗМІ, політикою та комерцією. Прикладом є американське телебачення, яке використовує іронічні самовідсилання, репрезентує само себе і втрачає зв'язок із реальністю [Wallace, 1993, p. 9–10].

Б. Латур вважає, що для інтелектуалів взагалі настав час перейти від критики, що має за мету викриття, до підтримки віри, творчості, з'єднання. Критика виродилася і стала не привілеєм духовної еліти, а справою мас, одержимих конспірологічними теоріями. Утворилася пустеля, де більше нема чого скидати. Потрібно розуміти: те, що сконструйоване, є крихким і потребує величезної турботи та уваги. Тому новий шлях критичної роботи – створення майданчиків для дискусій, а не вибивання ґрунту з-під ніг «наївних віруючих» [Latour, 2004].

Отже, що являє собою «новий щирий» як соціокультурний персонаж постпостмодерної епохи? Щирість стає свого роду індульгенцією для його наївності, спонтанності та азартності. Це ентузіазм і безпосередність гравця чи вболівальника (скоріше фаната, ніж фанатика). Якщо іронія – це прагнення до незалежності, то «нова щирість» – якість залежного. Він не уникає вибору, але говорити про відродження екзистенції можна, лише якщо не помічати маніпулятивних впливів, несамостійності рішень, участі в чужих сценаріях. Також не можна казати про стійку «старомодну ідентичність» [Beyond postmodernism, 2013].

На зміну ситості та байдужості безідейного споживача кінця ХХ ст. приходять поглинання модних ідей, у тому числі політичних і релігійних. Незважаючи на аутичність, яку приписують новому соціокультурному типу цифрової епохи, у певному сенсі він є колективістом. Він активно приєднується до спільнот, залучається до проектів, які реалізуються не тільки у віртуальному просторі, а й у реальному житті. Культура спільного

споживання та комунікація у соціальних мережах привчає його до «довіри до сторонніх».

На противагу іроніку інфантильний і неосвічений, новий персонаж не соромиться цього, зокрема тому, що не є самотнім у своїх захопленнях. Він не має наміру тягнути за собою минуле, осмислювати зміни власних переконань. Він не має часу на те, щоб заглиблюватися в книги або слухати концептуальні альбоми, бо він сам компілює тексти і складає плейлисти. Він може брати участь у будь-яких сценаріях як безкорисливий «корисний ідіот», привласнювати будь-які ідеї, не турбуючись про цитування, споживати будь-який продукт мас-культури, не дбаючи про хороший смак. Створюючи щось, йому не потрібно вдаватися до подвійного кодування, приховуючи елітарне всередині масового і звертаючи таємні смисли до посвячених.

Цієї культурної ситуації властива метаіронія. Якщо іронія – це ставлення до реальності, а постіронія – це сама реальність, яка зафіксована в амбівалентному іронічному висловлюванні та змушує сумніватися у його несерйозності, то метаіронія – це ефект контексту, який знецінює пряме висловлювання. Метаіронія виникає з атмосфери тотальної заангажованості, демонстративності, стандартності, яка не засвідчує щирості.

Так, у практиках віртуального спілкування прийнято публічно говорити про власні проблеми, у тому числі психологічні, не приховувати слабкості, не здаватися краще, ніж є, і позитивно сприймати себе з усіма недоліками. Також легше бути нав'язливим, просити фінансової допомоги не лише з благодійною метою, а й для розвитку приватних комерційних проєктів тощо (краудфандинг). Жебрацтво, що суперечить духу капіталізму і традиційно засуджується тими, хто хотів би досягти успіху, процвітає в Інтернеті. Проте прояви відвертості та сміливої безсоромності виявляються клішованими, позбавленими індивідуальності та виглядають пошестю моди. Наявність доступної платформи для самодемонстрації та спілкування, навіть коли демонструвати нічого, сприяє стандартизації комунікації та контенту. Таким чином, і те, що має під собою основу, знецінюється нескінченим повторенням і виглядає як жарт. Щирість, котра у будь-якому випадку вимагає підтвердження, в цій ситуації стає особливо сумнівною. І те, що індивід висловлюється про потаємне, не помічаючи або свідомо ігноруючи знецінюючий контекст, спричиняє скепсис. Унаслідок, крім або замість звинувачень у банальності, сентиментальності та наївності, які спочатку передбачали адепти «нової щирості», вона викликає закиди у продуманості та цинізмі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бандровська О. Реальність як вигадка? Поняття «метамодернізм» і «метамодерн» в сучасному культурологічному і літературознавчому дискурсі. *Іноземна філологія*. Вип. 134. 2021. С. 152–164.
2. Гайдук Н. А. Феномен метамодернізму як переосмислення модернізму та концептуальне продовження постмодернізму. *Вісник Маріупольського державного університету*. Серія : Філософія, культурологія, соціологія. № 21. 2021. С. 24–31.
3. Гребенюк Т. В. Свобода в літературі метамодерного світу: український вимір. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія: Філологія. Вип. 78. 2018. С. 160–164.
4. Гуменюк Т. К. Естетичні аспекти мета- і діджимодернізму в концепції постпостмодернізму. *Питання культурології*. № 38. 2021. С. 65–75.
5. Мірошниченко В. С. Метамодернізм, осциляція, інтерпеляція. *Культура України*. Серія : Культурологія. № 55. 2017. С. 109–117.
6. Оніщенко О. І. Від «пост» до «мета»модернізму: процес культуротворчих пошуків. *Науковий вісник Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого*. № 29. 2021. С. 60–66.
7. Оніщенко О. І. Метамодернізм: теоретична реальність чи «Фігура Філософії»? *Науковий вісник Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого*. № 27–28. 2021. С. 137–144.
8. Kirby A. *Digimodernism: how new technologies dismantle the postmodern and reconfigure our culture*. New York, London : Continuum, 2009. – 282 p.
9. Petrova I. *Metamodernism as a concept of cultural studies*. *Питання культурології*. № 36. 2020. С. 14–23.

10. Фрідлянд А. Нова щирість. Навіщо люди бувають відвертими в соцмережах. НВ. 19.02.20. URL : <https://life.nv.ua/ukr/blogs/novaya-iskrennost-zachem-lyudi-otkrovennichayut-v-socsetyah-50071189.html>.
11. Beyond postmodernism. Notes on metamodernism. 2013. URL : <http://www.metamodernism.com/2013/03/13/beyond-postmodernism/>.
12. Binney S. H. Oscillating towards the Sublime. Notes on metamodernism. 2015. URL : <http://www.metamodernism.com/2015/04/02/oscillating-towards-the-sublime-2/>.
13. Bourriaud N. Altermodern Manifesto. e-flux. 2009. URL : <https://www.e-flux.com/announcements/38261/altermodern-manifesto/>.
14. Kirby A. The death of postmodernism and beyond. Philosophy now. 2006. URL : https://philosophynow.org/issues/58/The_Death_of_Postmodernism_And_Beyond/.
15. Latour B. Why has critique run out of steam? From matters of fact to matters of concern. Critical Inquiry. № 2. 2004. URL : <https://www.journals.uchicago.edu/doi/10.1086/421123>.
16. Morgan E. Andy Holden's Maximum irony! Maximum sincerity! Notes on metamodernism. 2014. URL : <http://www.metamodernism.com/2014/09/29/andy-holdens-maximum-irony-maximum-sincerity/>.
17. Turner L. Metamodernist // Manifesto. 2011. URL : <http://www.metamodernism.org/>.
18. Vermeulen T., van den Akker R. Misunderstandings and clarifications. Notes on metamodernism. 2015. URL : <https://www.meta-modernism.com/2015/06/03/mis-understandings-and-clarifications/>.
19. Vermeulen T., van den Akker R. Notes on metamodernism. Journal of aesthetics and culture. Vol. 2. 2010. P. 1–14. URL : <http://www.emerymartin.net/FE503/Week10/Notes%20on%20Metamodernism.pdf>.
20. Wallace D. F. E Unibus Pluram: Television and U.S. Fiction. The Review of Contemporary Fiction. 1993. Summer (№ 13:2). P. 151–194. URL : http://jsomers.net/DFW_TV.pdf.

Стаття надійшла до редакції 21.02.2022

Стаття рекомендована до друку 18.06.2022

Yuliia V. Pototska, PhD in Philosophy, Associate Professor at the Department of International Relations, Political Science and Practical Philosophy Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics, Nauki Ave. 9a, Kharkiv, 61166, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-3511-1187>

SOCIAL AND CULTURAL PHENOMENON OF «NEW SINCERITY»

In the late XXth and early XXIst century new cultural paradigms were declared, in particular, metamodernism and «new sincerity». Estimates of the latter are ambiguous: some see it as the dominant mood of the modern era, others – only as the marketing or artistic strategy.

The author believes that the social and cultural potential of postmodern irony has not been exhausted yet. In the information society, irony is an anti-repressive mechanism, as well as the way of constituting personal space in a manipulative environment. So it is still premature and even dangerous to devalue it.

Irony is born of disappointment and coexists with sensuality and romanticism. In fact, T. Vermeulen and R. van den Akker, characterizing metamodernism as a combination of irony and sincerity, only pointed out to another neo-romantic turn in art.

However, adherents of different versions of post-postmodernism refer to the objective socio-economic and technological factors that led to the transformation of culture. These include the digital revolution, globalization and the victory of consumerism, global risks and disasters. Although it is doubtful that commercialization and fear contribute to the deepening of the inner life and its sincere manifestation.

The socio-cultural character of the digital age really has such features as spontaneity and enthusiasm. If irony is the desire for independence, then «new sincerity» indicates addiction to something. Unlike the ironist, the «new sincere» does not avoid making choice, but to talk about the revival of existence is to ignore the dependency on manipulative influences. Despite the autism attributed to the new character, he or she is a collectivist who is actively involved in projects not only in virtual space but also in real life. Sharing practices make them accustomed to trust others. They consume any product of mass culture, appropriate any ideas. Being infantile and uneducated, in contradiction to the ironists, they are not ashamed of it, not least because they are not alone in their hobbies.

At the same time, the socio-cultural context devalues direct judgments and generates meta-irony. It arises from an atmosphere of total venality, demonstrativeness, standardness, which does not confirm

sincerity. As a result, in addition to or instead of accusations of banality and naivety, which were initially envisioned by the adherents of the «new sincerity», it provokes accusations of artificiality and cynicism.

Keywords: **new sincerity, irony, meta-irony, postmodernism, metamodernism**

REFERENCES

1. Bandrovskya, O. Reality as fiction? The concept of «metamodernism» and «metamodern» in contemporary cultural and literary discourse. *Foreign philology*. № 134. 2021. P. 152–164. (In Ukrainian)
2. Gaiduk, N. The phenomenon of metamodernism as a re-interpretation of modernism and a conceptual continuation of postmodernism. *Bulletin of Mariupol State University. Philosophy, cultural studies, sociology*. № 21. 2021. P. 24–31. (In Ukrainian)
3. Grebeniuk, T. Freedom in the Metamodern World Fiction: the Ukrainian Dimension. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series «Philology»*. № 78. 2018. P. 160–164. (In Ukrainian).
4. Humeniuk, T. Aesthetic aspects of meta- and digimodernism in the concept of post-postmodernism. *Issues in Cultural Studies*. № 38. 2021. P. 65–75. (In Ukrainian)
5. Miroshnychenko, V. Metamodernism, oscillation, interpellation. *Ukrainian Culture. Cultural studies*. № 55. 2017. P. 109–117. (In Ukrainian).
6. Onishchenko, H. From post- to metamodernism: process of cultural research. *Academic Bulletin of Kyiv National I. K. Karpenko-Karyi Theatre, Cinema and Television University*. № 29. 2021. P. 60–66. (In Ukrainian)
7. Onishchenko, H. Metamodernism: theoretical reality or «Figure of Philosophy»? *Academic Bulletin of Kyiv National I. K. Karpenko-Karyi Theatre, Cinema and Television University*. №. 27–28. 2021. P. 137–144. (In Ukrainian)
8. Kirby, A. *Digimodernism: how new technologies dismantle the postmodern and reconfigure our culture*. New York, London : Continuum, 2009. – 282 p. (In English)
9. Petrova, I. Metamodernism as a concept of cultural studies. *Issues in Cultural Studies*. № 36. 2020. P. 14–23. (In English)
10. Friedland, A. New sincerity. Why people are outspoken on social media. NV. 19.02.20. URL : <https://life.nv.ua/ukr/blogs/novaya-iskrennost-zachem-lyudi-otkrovennichayut-v-socsetyah-50071189.html>. (In Ukrainian)
11. Beyond postmodernism. Notes on metamodernism. 2013. URL : <http://www.metamodernism.com/2013/03/13/beyond-postmodernism/>. (In English)
12. Binney, S. H. Oscillating towards the Sublime Notes on metamodernism. 2015. URL : <http://www.metamodernism.com/2015/04/02/oscillating-towards-the-sublime-2/>. (In English)
13. Bourriaud, N. Altermodern Manifesto. e-flux. 2009. URL: <https://www.e-flux.com/announcements/38261/altermodern-manifesto/>. (In English)
14. Kirby, A. The death of postmodernism and beyond. *Philosophy now*. 2006. URL : https://philosophynow.org/issues/58/The_Death_of_Postmodernism_And_Beyond/. (In English)
15. Latour, B. Why has critique run out of steam? From matters of fact to matters of concern. *Critical Inquiry*. № 2. 2004. URL : <https://www.journals.uchicago.edu/doi/10.1086/421123>. (In English)
16. Morgan, E. Andy Holden's Maximum irony! Maximum sincerity! Notes on metamodernism. 2014. URL: <http://www.metamodernism.com/2014/09/29/andy-holdens-maximum-irony-maximum-sincerity/>. (In English)
17. Turner, L. (2011). *Metamodernist // Manifesto*. URL : <http://www.metamodernism.org/>. (In English)
18. Vermeulen, T., van den Akker, R. Misunderstandings and clarifications. Notes on metamodernism. 2015. URL : <https://www.meta-modernism.com/2015/06/03/mis-understandings-and-clarifications/>. (In English)

19. Vermeulen, T., van den Akker, R. Notes on metamodernism. *Journal of aesthetics and culture*. Vol.2.2010.P.1–14. URL:<http://www.emerymartin.net/FE503/Week10/Notes%20on%20Metamodernism.pdf>. (In English)
20. Wallace, D. F. E Unibus Pluram: Television and U.S. Fiction. *The Review of Contemporary Fiction*. 1993. Summer (№ 13:2). P. 151–194. URL : http://jsomers.net/DFW_TV.pdf. (In English)

The article was received by the editors 21.02.2022

The article is recommended for printing 18.06.2022